RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 73.179 van 22 april 1998
in de zaak A. 46.068/X-2991.

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat W. MERTENS,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Britselei 76

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE wnd. VOORZITTER VAN DE Xe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, op 19 februari 1992 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 4 februari 1992 van de Eerste Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen waarbij wordt geweigerd hem in de hoedanigheid van vluchteling te erkennen;

Gelet op de beschikking van 27 februari 1992 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gezien de memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de beschikking van 15 maart 1994

die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 26 november 1997 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 18 december 1997;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. VERBIEST;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat E. MATTERNE, die loco Advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de toedracht van de zaak.

Overwegende dat verzoeker, van XXX nationaliteit, op 7 juli 1990 in België is aangekomen en twee dagen later de status van vluchteling aanvroeg; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 12 september 1991 zijn aanvraag verwerpt op grond van de volgende motivering :

> "Betrokkene, werkzaam in een legerkazerne in S., zou op 9 januari 1990 zijn belast met het bewaken van een munitieopslagplaats. Rond middernacht zou hij een commandant hebben geholpen bij het inladen van munitie in diens auto. Onmiddellijk na het inladen werd hij naar huis gestuurd. 's Anderdaags zou

betrokkene gearresteerd zijn op verdenking van medeplichtigheid aan een poging tot staatsgreep. Hij zou in de gevangenis zijn gebleven tot hij op 15 juni 1990 kon ontsnappen met behulp van een bevriend officier. Na een vijftiendaags verblijf in het dorp D., slaagde hij erin om op 30 juni aan boord van een hem onbekend schip te komen en reisde hij naar Antwerpen.
Een en ander stelt de oprechtheid van betrokkene's asielaanvraag terecht in vraag. Er is een duidelijke tegenstrijdigheid in de verklaringen van betrokkene. Zo beweerde betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij slechts de opdracht kreeg om de lichten te doven en dat hij verder op zijn bewakingspost bleef aangezien hij van dienst was. Nochtans verklaarde hij later op het Commissariaat-generaal te hebben geholpen bij het inladen van de munitie.
Ondanks de ongewilde en zeer indirecte hulp aan deze vermeende poging tot staatsgreep zou hij, die niet de minste politieke antecedenten had, voor onbeperkte tijd opgesloten zijn na gedurende twee weken te zijn gefolterd. In contradictie hiermee staat zijn gemakkelijk bevrijding door een bevriend officier, waarvoor hij geen aanvaardbare uitleg geeft. Dit onwaarschijnlijke detentie en ontsnappingsverhaal wordt geenszins bewezen door enig relevant document. Het door betrokkene voorgelegde XXX "Police Wanted" komt hierbij als niet authentiek voor.
Bijgevolg kan uit het dossier niet worden afgeleid dat betrokkene zijn land heeft verlaten uit vrees voor vervolging zoals gesteld in art 1, par A, al 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951";

dat verzoeker op 30 september 1992 tegen voormelde beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beroep aantekent bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen; dat dit beroep opgeroepen wordt op de zitting van 4 februari 1992; dat op deze zitting verzoeker, bijgestaan door zijn raadsman, in zijn middelen en opmerkingen wordt gehoord; dat de Eerste Nederlandse Kamer, van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, dezelfde dag, op 4 februari 1992, de thans bestreden beslissing neemt waarbij verzoekers beroep verworpen wordt en hem de erkenning van de hoedanigheid van vluchtelingen wordt geweigerd; dat deze beslissing steunt op de volgende motivering :

"Overwegende dat het relaas van betrokkene, in het bijzonder wat betreft zijn ontsnapping en zijn reisweg, zeer ongeloofwaardig overkomt;
Overwegende dat betrokkene in gebreke blijft argumenten aan te brengen die toelaten de weigeringsbeslissing van de Commissaris-generaal te hervormen;
Overwegende dat er in hoofde van betrokkene geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, par. A, al. 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, voorhanden is ";

2. Over de gegrondheid van het beroep.

Overwegende dat verzoeker in zijn derde middel betoogt dat de bestreden beslissing stelt dat hij in gebreke blijft argumenten aan te brengen die toelaten de weigeringsbeslissing van de Commissaris-generaal te hervormen, terwijl hij talrijke documenten aan de Vaste Beroepscommissie heeft overhandigd die aantonen dat zijn leven en/of zijn vrijheid in XXX in gevaar zijn, dat uit de voorgelegde stukken voldoende blijkt

- dat hij werd gearresteerd wegens medeplichtigheid aan een poging tot staatsgreep en op 15 juni 1990 uit de gevangenis kon ontsnappen (cf. verklaring van zijn vader op 18 januari 1991 voor het Hoog Gerechtshof van XXX, het schrijven van O.S. J. van 22 juli 1991 en het schrijven van I. van 26 februari 1991);
- dat na zijn ontsnapping een opsporingsbericht door de politie werd verspreid (cf. kopie opsporingsbericht en brief van E. van 7 augustus 1990);
- dat zijn vader en broer regelmatig worden ondervraagd m.b.t. zijn ontsnapping;
- dat om bekentenissen af te dwingen i.v.m. zijn ontsnapping en huidig verblijf de goederen van zijn vader in beslag werden genomen en deze gedurende twee weken werd opgesloten en dermate werd geslagen dat hij in een ziekenhuis moest worden opgenomen

(cf. brief van E. van 7 augustus 1990, brief van P. van 10 februari 1991, brief van J. van 22 juli 1991 en brief van J. van 28 februari 1990);

Overwegende dat verwerende partij repliceert dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen van oordeel was dat de door verzoeker voorgebrachte brieven van familieleden en vrienden en het door hem voorgebrachte aanhoudingsbevel geen authenticiteit verlenen;

Overwegende dat verzoekende partij op haar beurt repliceert dat de Vaste Beroepscommissie, indien ze werkelijk van oordeel was dat aan de voorgebrachte stukken geen authenticiteit kan worden verleend, zulks in haar beslissing had moeten vermelden en de neergelegde stukken niet zonder meer buiten beschouwing kon laten, dat de Vaste Beroepscommissie haar beslissing enerzijds foutief heeft gemotiveerd door te stellen dat er geen argumenten worden aangebracht die toelaten de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te hervormen, en anderzijds onvoldoende heeft gemotiveerd door niet op de voorgebrachte stukken te antwoorden;

Overwegende dat in zijn beroepschrift aan de Vaste Beroepscommissie verzoeker liet gelden dat bij een staatsgreep of bij een voorbereiding tot een staatsgreep zelfs de geringste medewerking wordt aangezien als een daad van medeplichtigheid en tot repressie aanleiding geeft, dat er geen tegenstrijdigheid bestaat tussen het feit dat hij eerst verklaarde de lichten te hebben gedoofd en later zei ook bij het inladen van de munitie te hebben geholpen, dat het oorspronkelijk verhoor door de Dienst Vreemdelingenzaken immers gebeurde in omstandigheden die niet toelieten een volledige verklaring af

te leggen over wat er juist was gebeurd (o.m. omwille van tijdsgebrek), dat in de weigeringsbeslissing van de Commissaris-generaal gezegd wordt dat het aanhoudings-mandaat niet erg authentiek lijkt, zonder nader te specifiëren waarom dit document geen waarde zou hebben, dat het om een gebruikelijk document gaat en er derhalve geen enkele reden is om aan de authenticiteit ervan te twijfelen en ten slotte dat uit de brieven van zijn vrienden en familieleden blijkt dat deze van zijn vervolging op de hoogte zijn en dat hij voor zijn leven moet vrezen wanneer hij zou terugkeren; dat verzoeker aan de Vaste Beroepscommissie vroeg de beslissing van de Commissaris-generaal in het licht van deze argumenten te hervormen; dat op de zitting van de Vaste Beroepscommis-sie ter staving van de asielaanvraag volgende stukken werden neergelegd :

- een brief van zijn broer E., van 20 februari 1991;
- een brief van P. van 10 februari 1991;
- een brief van E. van 7 augustus 1990;
- een brief van O. van 22 juli 1991,

en

- een brief van zijn vader, I., van 26 februari 1991;

dat in deze brieven gewag werd gemaakt van verzoekers ontsnapping uit een militaire gevangenis waar hij wegens "practicing subversion" was opgesloten, van zijn opsporing in XXX en van de moeilijkheden die zijn vader na zijn verdwijning ondervond (gevangenneming, mishandelingen,ondervraging en inbeslagneming eigendom); dat de Vaste Beroepscommissie als rechtscollege verplicht is te antwoorden op de middelen vervat in de beroepsakte en op de stukken die regelmatig bij haar zijn ingediend; dat haar uitspraak niet naar behoren is gemotiveerd wanneer het onderzoek onvolledig is gebleven en niet wordt geantwoord op de tijdens de beroepsprocedure ontwikkelde argumenten en overgelegde stavingsstukken; dat de Vaste Beroepscommissie

verzoekers asielaanvraag verwerpt op grond van de overwegingen "dat zijn relaas zeer ongeloofwaardig overkomt", "dat hij in gebreke blijft argumenten aan te brengen die toelaten de weigeringsbeslissing van de Commissaris-generaal te hervormen" en "dat er geen gegronde vrees voor vervolging voorhanden is"; dat deze motivering die voor tal van asielaanvragers kan gelden, te summier is om na te gaan of de Vaste Beroepscommissie het door verzoeker voor haar ontwikkeld betoog in aanmerking heeft genomen en om de redenen waarom er geen rekening mee is gehouden op hun wettigheid te toetsen; dat uit de vage en onpersoonlijke redengeving van de aangevochten beslissing niet kan worden afgeleid waarom de Vaste Beroepscommissie de in het beroepschrift uiteengezette middelen heeft verworpen en waarom ze aan de voorgelegde stavingsstukken iedere bewijswaarde heeft ontzegd; dat aldus bijvoorbeeld niet in het minst verduidelijkt wordt waarom het opsporingsbericht ("XXX Police Wanted") niet als authentiek voorkomt, hoewel daarop met nadruk was gewezen in de beroepsakte; dat evenmin wordt gezegd waarom de voorgebrachte brieven niet van aard waren de stelling te ontkrachten van de Commissaris-generaal, die sterk aan de authenticiteit van het opsporingsbericht twijfelde; dat zodoende de bestreden beslissing niet genoegzaam is gemotiveerd; dat het middel gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van 4 februari 1992 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Eerste Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd XXX in de hoedanigheid van vluchteling te erkennen;

Artikel 2.

Dit arrest zal in de registers van bovenvermelde Commissie worden overgeschreven en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van de vernietigde beslissing.

Artikel 3.

De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

Artikel 4.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op tweeëntwintig april 1900 achtennegentig, door :

de HH. D. VERBIEST, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier, **De Voorzitter,**

K. VANHOUTTE. **D. VERBIEST.**